

LBRIS

We know
books

JESSICA BARRY

**NU PRIVI
ÎN URMĂ**

LUBBOCK, TEXAS – 518 KILOMETRI PÂNĂ LA ALBUQUERQUE

Cait lăsă motorul pornit.

Avea Jeep-ul din facultate. Îl cumpăraseră la mâna a doua, în vara dinaintea primului an de școală, cu banii strânși lucrând ca vânzătoare la Richland Mall. Uneori îi făcea probleme. De obicei, nu o deranja. Îi plăcea să ridice capota știind că, cel mai adesea, rezolva singură problema. Tatăl ei o ținuse pe lângă el, în garaj, de când avea șase ani. Însă tocmai atunci nu își putea permite ca mașina să-i facă probleme.

Peluza era acoperită de brumă. Casa nu era precum cele în care locuise, dar se învățase să nu aibă așteptări. De obicei, erau locuințe înghesuite și dărăpănate, apartamente în blocuri din beton sau case cu tencuiala căzută, în cartiere unde nu voia să întârzie după lăsarea întinericului.

Cu vreo lună în urmă, la periferia orașului Abilene, existase o casă amplasată în spatele șinelor de cale ferată, pe Autostrada 20. Prima oară, trecuse pe lângă ea fără să-i dea atenție, deși numărul 22 era cât se poate de vizibil pe cutia poștală. Nu își imaginase că cineva chiar locuia acolo – era o dărăpănătură și părea abandonată, cu ferestrele astupate cu scânduri și o camionetă ruginită în fața

casei, fără cauciucuri, ce părea că zăcea acolo de multă vreme. Mai mersese cam patru sute de metri, căutând casa, deși împrejur erau doar terenuri agricole părăsite. Verificase din nou adresa, era corectă, iar ea o știa. Nu făcea astfel de greșeli la serviciu. Așa că se întorsese, parcase în fața colibei și imediat o copilă ce nu părea mai mare de optsprezece ani apăruse în fugă din spatele casei și urcase lângă ea. Cait își amintea încă zâmbetul emoționat al fetei, părul lung, împletit în coadă și unghiile ei murdare ca niște semiluni.

Casa aceasta însă era diferită: era o vilă nouă, într-un cartier modern, cu garaj dublu și un ren iluminat pe peluză – una dintre decorațiunile acelea realizate cu gust, din sârmă și beculețe cu lumină albă, nu din cele gonflabile, ieftine, pe care părinții ei le instalau pe acoperiș, în Waco – doi reni dezumflați, înhămați la sania care purta un Moș Crăciun umflat. Casa era din cărămidă roșie, cu acoperișuri ascuțite, și o alee pietruită șerpuia către ușa impozantă de la intrare. Proprietățile erau mai ieftine acolo decât în Austin – majoritatea locațiilor erau ieftine în comparație cu Austin –, dar era clar casa cuiva înstărit.

Casa aceea o descumpăni puțin.

Cait privi strada în lung și în lat ca să vadă dacă era vreo mișcare. Ferestrele erau închise și singura lumină venea de la felinarele elegante ce mărgineau trotuarele. O tricicletă roșie fusese uitată pe aleea din fața unei case. Își imagină o copilă cu obraji îmbujorați, pedalând în sus și în jos pe trotuar, cu piciorușele încordate, degetele strânse pe ghidon, cu vântul învolburându-i părul în timp ce ea gonește țipând de bucurie sau de teamă. Sau poate amândouă.

Cum ieșise din Austin, traficul se rărise. Fusese doar ea, alături de alți câțiva călători, pe drumul lung, nesfârșit. Panorama rămăsese aceeași, terenuri pustii, întinse cât vedeai cu ochii, întrerupte când și când de peluze verzi și grupuri de case ce semnalau prezența unui oraș.

Opt ore mai târziu ajunsese la destinație și aștepta. Se foi în scaun, se scărpină, își înăbuși un căscat. După ce porneau, avea să se oprească să-și ia o cafea. Nu voia să oprească decât după ce ieșeau din oraș.

Se uită la ceasul de pe bord: 12.10. Ora stabilită pentru preluare fusese miezul nopții, dar ea ajunsese cu câteva minute mai devreme, pentru orice eventualitate. Trecuse ceva timp de când aștepta. Se întâmpla, uneori. Oamenii erau tulburați, se răzgândeau. Când se întâmpla asta, înțelegerea era să-i dea de veste: să aprindă și să stingă rapid lumina, de trei ori la rând, ca ea să știe că nu mai veneau. Dacă o aprindeau doar de două ori, însemna că aveau probleme, iar ea trebuia să anunțe poliția.

În noaptea aceea însă, până la momentul acela, nu primise niciun semnal.

Nu era impacientată sau cel puțin nu fusese încă. Scrută din nou strada. Era liniște în Pleasantville. Mașinile erau la adăpost în garaje, oamenii la adăpost în așternuturi.

Cu coada ochiului zări ceva. Așeză o mână pe volan și pe cealaltă pe schimbătorul de viteze. Venise momentul? Inima bătea să-i sară din piept.

Văzu un oposum strecurându-se la baza unui gard viu des și se cutremură. Crescuse printre ei, dar asta nu însemna că îi plăceau, dimpotrivă. Cât erau pui, erau simpatici, însă când creșteau, deveneau răi. Cu toate acestea, un oposum nu era o amenințare.

Își întoarse din nou privirea către casă. Era tot cufundată în întuneric, nu mișca nimic. Se uită la ceas: 12.15. Hotărî să-i mai dea cinci minute. Nu putea aștepta prea mult. Risca să atragă atenția. Dacă vreun vecin se trezea să meargă la baie și vedea Jeep-ul vechi în fața casei, ar fi chemat imediat poliția. Și nimeni nu voia să implice poliția în astfel de situații. Nu știa niciodată de partea cui erau.

Văzu o perdea mișcându-se la una din ferestre și, o clipă mai târziu, la parterul casei se aprinse o lumină. Venise momentul: era

acum ori niciodată. Se îndreptă în scaun și își șterse urmele de rimel de sub ochi.

„Pregătește-te! Cum urcă în mașină, trebuie să pleci!”

Câteva secunde mai târziu, din casă apărură o femeie blondă îmbrăcată într-o bluză albă și pantaloni kaki. Pe umăr avea o geantă ce părea scumpă. De fapt, aspectul general al femeii părea unul scump – rafinat, impecabil. Cait o privi cum închide ușa în urma ei, șovăie, apoi verifică din nou să vadă dacă e încuiată.

Cait simți cum i se prelinge sudoarea pe ceafă. „Haidehaidehaide.”

Femeia aruncă priviri grăbite spre casele vecinilor și porni în grabă pe alee.

Cait se întinse și deschise portiera. Chipul femeii apărură lângă ea.

– Bună, Rebecca?

Cait se asigură că rostise numele femeii zâmbind. Era important să le facă să se simtă confortabil din prima clipă. Femeia dădu din cap și se așeză pe scaun. Parfumul ei umplu mașina: bumbac, vanilie și lemn de santal.

– Eu sunt Caitlyn, spuse apoi, deși femeia știa deja. Însă poți să-mi spui Cait. Femeia dădu iar din cap și strânse geanta la piept. Centura de siguranță se trage din spate, spuse Cait și femeia se încruntă, apoi își prinse centura. Privea drept înainte, prin parbriz, către strada pustie.

Cait întoarse mașina și porni la drum.

– Ai telefon?

Femeia clipi nedumerită.

– Un telefon mobil, repetă Cait. Uneori păteau așa, se blocau. Învățase să vorbească cu ele. Dacă ai, trebuie să îl închizi.

Femeia făcu ochii mari.

– De ce?

– GPS.

Cuta dintre sprâncenele ei se adânci și mai mult.

– Chiar este...

– Da, chiar este necesar. Îmi pare rău, știi că pare o măsură extremă, dar... Nu-și termină vorba. Știa amândouă că situația în care se găseau era una extremă.

Femeia scotoci în geantă și scoase telefonul. Cait își păstră atenția fixată asupra șoselei, dar o privi până îl închise.

– Cât ține drumul?

– Cam șase ore. Poate mai puțin. E apă pe bancheta din spate, dacă vrei.

Rebecca strânse și mai tare geanta la piept.

– Sunt bine, mulțumesc.

În oglinda retrovizoare, Cait văzu o lumină aprinzându-se și un chip apărură la o fereastră.

„Stai liniștită. Vezi-ți de drum; nu înseamnă neapărat ceva.”

– Te ai bine cu vecinii? o întrebă pe un ton cât mai firesc.

Rebecca o privi surprinsă.

– Nu neapărat.

Cait continuă să privească în oglinda retrovizoare. Draperia căzu acoperind fereastra și lumina se stinse. Oftă ușurată.

– Pare genul de cartier unde oamenii sunt prietenoși. Organizează petreceri împreună, genul acesta de lucruri. Există o patrulă civilă?

Rebecca scutură din cap.

– Nu cred.

– Bun.

Avusese probleme cu patrulele civile, în trecut. Dă-i cuiva o insignă falsă și iluzia autorității și lucrurile riscă să degenereze destul de rapid. Restul caselor rămaseră cufundate în întuneric. Drumul era pustiu. Mai aveau puțin și ieșeau din cartier. Imediat ce intrau pe arterele principale, avea să fie mai ușor.

– Te deranjează dacă pornesc radioul? Îmi menține atenția trează.

Femeia clătină negativ din cap. Cait deschise radioul. Vocea târăgănată a unui prezentator de radio umplu mașina. Schimbă posturile până găsi unul care difuza muzică. Vocea melodioasă a lui

Billy Joel răsună în boxe, cu un cântec despre băutul de unul singur. Îl lăsa acolo. Se gândi că nu putea da greș cu Billy Joel.

Casa era în sud-estul orașului Lubbock, așa că trebuiau să străbată orașul ca să ajungă pe Autostrada 60. Intră pe Broadway și trecu pe lângă un birou de avocatură, în fața căruia, pe o pancartă, scria: „Bine ați venit! Nu câștigăm, nu plătiți!” Erau semafoare la fiecare intersecție și toate comutau pe culoarea roșie când se apropiau, ca și cum se vorbiseră între ele să le întârzie cât mai mult în oraș.

– Haide, haide, murmură Cait lovind volanul cu mâinile.

Nu-i plăcea liniștea înconjurătoare. Era aspectul cel mai neplăcut al acelor călătorii nocturne: liniștea. Le-ar fi fost mai ușor să se piardă în mulțime într-un oraș activ.

Pe lângă mașină trecu un bărbat cu un fes de Moș Crăciun, ținând într-o mână o cârpă murdară și în cealaltă o pancartă pe care scria: „Mi-e foame, vă rog, ajutați-mă!” Le bătu în geam. Cait îi făcu semn să plece, dar omul începu să șteargă parbrizul cu cârpa murdară, lăsând zoaie pe geam. Cait aruncă o privire către Rebecca. Femeia se făcuse mică pe scaun și strângea atât de tare cureaua genții încât i se albiseră nodurile degetelor.

Cait deschise geamul și-i întinse omului câteva bancnote.

– Mulțumesc, ai făcut o treabă grozavă.

Acesta luă banii, duse mâna la o pălărie imaginată și se îndepărtă chiar în momentul în care lumina semaforului se făcu verde.

– Ești bine? o întrebă pe Rebecca.

Rebecca dădu afirmativ din cap, dar avea fălcile încheștate și se uita drept în față cu privirea pierdută și goală. Abia dacă mișcase de când părăsise casa.

– Aproape am ieșit din Lubbock, spuse Cait.

Cele două benzi late de circulație ale șoselei erau mărginite, pe ambele părți, de magazine, biserici mari și restaurante cu specific mexican, de oraș tipic texan. Când și când, câte o firmă luminoasă intermitentă arunca asupra lor o lumină galbenă, spălăcită, scoțând la iveală umbre strani, efemere. Peste tot erau luminițe de

Crăciun – stele multicolore și fulgi albaştrii, un înger cu aripi aurite suspendat deasupra bulevardului –, iar în ferestrele magazinelor, anunțuri promoționale făceau reclamă la șampanie și la brățări ieftine cu diamante.

Cait ura Crăciunul. Se bea mult, se organizau petreceri stânjenitoare și bărbații în vârstă căutau să pipăie femeile, după câteva pahare de whisky. Fostul ei șef insistase să atârne o crenguță de vâsc la capătul barului și, de câte ori mergea să scoată o șampanie de la frigider, era cineva acolo, dând târcoale, așteptând să-și încerce norocul. Acum aveau un șef nou, o femeie, și Cait spera ca lucrurile să se schimbe, deși, dacă se gândea că uniforma angajatelor era alcătuită din bustiere și pălării de fetru, perspectivele nu erau promițătoare. Cel puțin bacșișurile erau bune.

Se întinse și făcu o grimasă. O durea spatele. Conducea de ore bune, plecase la oră de vârf din Austin, apoi pe Autostrada 183. Locuia de opt ani acolo și cu fiecare an i se părea tot mai greu, străzile deveneau din ce în ce mai aglomerate, camionete și rable și mașini sport scumpe sufocau străzile și blocau inima orașului.

Prietenii ei se gândeau să plece. Spuneau că nu mai suportau aglomerația, sau chiriiile din ce în ce mai mari pentru apartamente mizerabile, sau stațiile de alimentare Tesla care apăruseră precum ciupercile după ploaie și la care erau mereu cozi lungi de așteptare. Însă nu făceau decât să vorbească. Nimeni nu pleca. Unde să meargă? Într-un loc tot ca acela?

Trecură pe lângă Church's Chicken și hotelul Eleganté. Orașul începea să piardă teren, întinderi verzi apărând din ce în ce mai des între clădiri, acestea din urmă devenind tot mai ample. Cait văzu că umerii Rebeccăi începeau să coboare și strânsoarea mâinilor pe geantă să se relaxeze.

În cele din urmă, văzură indicatorul care anunța ieșirea din Lubbock.

– Am ieșit, spuse Cait. Ce a fost mai greu a trecut.

Rebecca zâmbi.

Traversară orașul Littlefield, trecură pe lângă o reprezentanță John Deere și un indicator care anunța camere libere la Plains Motel. Mai făcuse drumul acela de câteva ori – o dată cu o studentă drăguță, care își petrecuse tot timpul învățând pentru un examen la biologie, și a doua oară cu o femeie din Odesa, care plânsese cât ținuse călătoria.

Aceea fusese o călătorie dificilă. Dar avusese parte de unele și mai grele.

Câteva dintre clientele ei – acelea ale căror slujbe le permiteau să-și ia zile libere sau ai căror parteneri nu erau extrem de posesivi – nu păraseau statul, iar ea le ducea în Austin, Dallas sau Fort Worth. Cele mai multe mergeau în New Mexico, unde regulile nu erau la fel de stricte. Era o călătorie mai lungă, dar mai rapidă. Lubbock era într-o zonă moartă – indiferent în ce direcție mergeai, îți lua cinci ore. Alegerea era a clienței. În noaptea aceea, Cait se îndrepta spre vest.

Privi în oglinda retrovizoare. În spatele lor venea o cabină de tir. Prinse viteză și o lăsă în urmă. Din câte își dădea seama, nu le urmărea nimeni. Își permise să se relaxeze puțin. Întotdeauna, pericolul cel mai mare era aproape de casă. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât erau mai în siguranță. Până ajungeau la destinație, desigur, dar despre asta nu voia să își facă griji până în zori.

Cait plecase pe grabă – târziu, ca întotdeauna – și nu mâncase cina. Foamea amestecată cu oboseala îi irita ochii și-i făcea trupul greoi. O ceașcă de cafea și o felie de plăcintă aveau să îi dea suficiență energie să continue.

– Te superi dacă oprim după ce trecem granița?

Rebecca se întoarse brusc către ea.

– De ce?

– Vreau să beau o cafea. Sunt pe drum de la ora șase.

Colțurile gurii îi coborâră.

– Presupun că nu. Dacă trebuie.

– Mulțumesc. Mă grăbesc, îți promit. Știu că ești speriată, dar am ieșit din zona periculoasă.

– De unde știi?

– Nouăzeci la sută din incidente au loc în primele zece minute ale călătoriei. Cele mai multe probleme le-am avut în fața casei. Acum că am ieșit din Lubbock, ar trebui să meargă totul ca uns.

Rebecca dădu din cap, dar nu părea convinsă. Avea un profil demn de o monedă romană. Nas drept, bărbie fermă. Profil patrician. Cait zâmbi la propria ei descriere. Era o explicație bună, trebuia să o noteze. Poate o va folosi cândva.

Între timp, trebuia să termine lucrarea despre condițiile de muncă la ferma organică de la periferia orașului Austin. Editorul ei i-o cerea de câteva săptămâni, dar ea nu reușise să termine. Nu că acela ar fi avut vreun drept să se plângă, la cât o plătea, adică nimic. Cu toate acestea, nu voia să îl supere. Nu primea des o șansă, mai ales în vremurile acelea.

Un indicator le semnală că ieșeau din Littlefield. Se apropiau de deșert. În curând, urmau să vadă doar tufișuri și cerul întins. Stomacul îi ghiorțai. Abia aștepta să ajungă în Clovis. Era ultima ei șansă să găsească o cafea acceptabilă.

Aruncă o privire spre femeia de lângă ea.

– Stai bine? Vrei să pornesc căldura sau ceva?

Rebecca scutură negativ din cap.

– Sunt bine, mulțumesc.

– Să-mi spui. Temperaturile vor scădea peste noapte. Au zis chiar că s-ar putea să ningă. Lovi bordul mașinii cu mâna. Nu-ți face griji, merge bine pe vreme rea.

Rebecca zâmbi slab.

– E bine de știut, spuse, apoi se întoarse spre fereastră.

Așadar, nu era vorba de asta. Pe Cait nu o deranja. Era destul timp pentru asta.